

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 795/2015
24.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.П., због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., адвоката М.В., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр.54/2014 од 11.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 360/15 од 04.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр.54/2014 од 11.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 360/15 од 04.06.2015. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К бр.54/14 од 11.03.2015. године, у ставу I изреке, окривљени Д.П., оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 8 месеци. Окривљеном је на основу члана 85. КЗ изречена мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности везаних за управљање, располагање, руковање и коришћење туђом имовином, у трајању од две године, рачунајући од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, а на основу члана 91. и 92. КЗ, окривљеном је изречена мера одузимања имовинске користи од 5.704.423,77 динара, те је окривљени обавезан да на име прибављања имовинске користи плати наведени износ у буџет Републике Србије у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то паушал у износу од 15.000,00 динара, а на име осталих трошкова износ од 42.000,00 динара, на рачун Вишег суда у Чачку у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења. Истом пресудом у ставу II

изреке, окривљени Д.П., је на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 360/15 од 04.06.2015. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Д.П., преиначена је првостепена пресуда, само у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд, применом члана 45. став 5. и 6. КЗ, одредио да ће се казна затвора у трајању од осам месеци на коју је окривљени осуђен првостепеном пресудом због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, извршити у просторијама у којима окривљени станује, а које просторије окривљени не сме напуштати у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција те је истовремено одређено да ће суд, уколико окривљени једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да окривљени остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, док су жалбе браниоца окривљеног у преосталом делу и жалбе Вишег јавног тужиоца у Чачку одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Д.П., адвокат М.В., због повреде кривичног закона из члана 485. став 1. и став 2. ЗКП, у вези члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине наведене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду на поновно одлучивање или да се обе пресуде преиначе тако што ће окривљени бити ослобођен од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног налазећи да његово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног Д.П. у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са образложењем да је окривљени оглашен кривим и осуђен за продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, иако у конкретном случају не постоји субјективно обележје предмета кривичног дела, односно кривица окривљеног, што искључује постојање кривичног дела. Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву указује и то да је у конкретном случају искључена и противправност дела јер, према наводима захтева, новац подигнут у готовини са рачуна Академије може представљати само зараду, односно добит окривљеног као власника капитала, а не противправну имовинску корист, а да би се противправност могла тражити само у пропусту да се плати порез на наведени износ, који пропуст би био у домену прекршаја, а не кривичног дела.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева браниоца окривљеног оцењује неоснованим јер из чињеница и околности наведених у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, укључујући и кривицу окривљеног, па се супротни наводи захтева браниоца окривљеног оцењују неоснованим.

Врховни касациони суд оцењује неосноване и наводе захтева браниоца окривљеног да је правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и тиме што је окривљени оглашен кривим за предметно кривично дело иако не постоји противправност дела. Како је захтев поднет због повреде Закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је неосновано истицана у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао Апелациони суд у Крагујевцу у другостепеној пресуди Кж1 360/15 од 04.06.2015. године у трећем, четвртном и петом ставу стране 7, образложења пресуде и на исте упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, по оцени овога суда, бранилац окривљеног неосновано захтевом за заштиту законитости указује да је нижестепеним пресудама на штету окривљеног повређен Кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаном правноснажном пресудом повређен кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер је окривљени осуђен за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, учињено у периоду од 02.03.2009. до 01.03.2011. године, иако је одредба члана 234. КЗ почела да се примењује 15.04.2013. године, те да стога окривљени није могао да буде оглашен кривим и осуђен за кривично дело које није постојало у време предузимања инкриминисаних радњи.

Из списка предмета произлази да је окривљеном Д.П., оптужницом Вишег јавног тужиоца у Чачку Кт бр.48/11 од 18.05.2012. године било стављено на терет продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, те да је Виши јавни тужилац поднеском од 19.06.2013. године изменио оптужни акт, тако што је окривљеном стављено на терет извршење продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које дело је окривљени побијаним пресудама оглашен кривим.

Наиме, у време извршења кривичног дела, постојало је кривично дело злоупотреба службеног положаја које је окривљеном и стављено на терет, када је извршилац кривичног дела могао имати својство службеног лица или својство одговорног лица, док је изменама и допунама Кривичног законика од 24.12.2012. године, који закон је важио у време пресуђења и у односу на који закон је Виши јавни тужилац у Чачку изменио оптужни акт, прописано да учинилац кривичног дела из члана 359. КЗ, може имати својство само службеног лица, док су одредбе које се односе на злоупотребу положаја и кривицу одговорног лица наведеним изменама прописане у кривичном делу злоупотреба положаја одговорног лица у члану 234. КЗ, па је по оцени овога суда, наведеним изменама Кривичног законика кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица задржало јасан

континуитет са кривичним делом злоупотреба службеног положаја у случају када се као извршилац јавља одговорно лице.

Имајући у виду да кривично дело из члана 234. КЗ, у свом законском опису има иста обележја као и кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. КЗ, и то пре свега радње извршења, то су по оцени овога суда неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да између одредбе члана 359. КЗ и члана 234. КЗ, која је ступила на снагу 15.04.2013. године не постоји правни континуитет инкриминације и да се ради о потпуно новом кривичном делу.

Из изнетих разлога, по оцени суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је другостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, наводећи да одлуком Апелационог суда у Крагујевцу није потпуно решена жалба браниоца окривљеног будући да није донета одлука о жалбеним наводима браниоца која се односе на изречену меру безбедности и меру одузимања имовинске користи.

Међутим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног, иако се у захтеву позива на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, која је формално дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП, изнетим наводима у суштини указује да другостепени суд није поступио у складу са одредбом члана 460. ЗКП, којом је прописано да другостепени суд у образложењу своје одлуке треба да оцени жалбене наводе и да изнесе разлоге које је испитивао у складу са чланом 451. ст.2. и 3. ЗКП. Имајући у виду да наведена повреда Закона чланом 485. став 4. ЗКП, није прописана као дозвољен разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то је захтев браниоца окривљеног у погледу изнетих навода оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.